

virring hos dem, der i deres Ungdom havde begyndt med at regne med Daler, Mark og Skilling, som dernæst vare forte ind paa at regne med Kroner og Hundredele, og som derefter maatte gaa over til en aldeles ny Regningsinddeling. Denne vilde vel blive med Hundredele, men disse Hundredele vilde maasse ikke staa i noget passende Forhold til de forrige Hundredele; man kan ikke vide, i hvilket Forhold en saadan Regningsenhed vilde kunne komme til at staa til vor nuværende eller til Kronen. Dette er praktiske Ulemper, som ikke kunne overſes, men hertil kommer, en anden Betragtning, nemlig den, at en Konvention med Sverig alene væsentlig kun vil være til Fordel for den østligste Del af Danmark, for Kjøbenhavn, for Østsjælland, maasse for Bornholm, og maasse tillige, men dog neppe nok, for Vestsjælland. Det er de Dele af Danmark, i hvilke svenskt Mynt kan gaa, men i den største Del af Danmark har svenskt Mynt ikke nogen Udbredelse, og der er heller ikke nogen Udsigt til, at den vil faae det. Noget anderledes forholder det sig med norsk Mynt, idet nemlig norske Stipere fare paa, og handle paa Størstedelen af vore Provindssteder, og deres Handel sfer, som bekendt, kontant. Deres Omsætninger udkræve rede Penge, og en fælles Mynt med Norge vilde derfor være til Fordel ogsaa for den øvrige Del af Landet. Det er selvfølgelig ikke Mindretallets Mening at ville forholde Kjøbenhavn og Nordsjælland det Gode, som kunde følge af Forbindelsen med Sverig; men den Overveelse, vi have maattet anstille, er gaaet ud paa, om dette Gode, som kun kommer en indskrænket Del af Landet til Nytte, er saa stort, betragtet fra hele Landets Synspunkt, at vi, af den Grund bør foretage Forandringen i Forbindelse med Sverig alene. Disse Betragtninger have ledet os, baade til at anse det for mindre rigtigt at foretage Forandringen alene i Forbindelse med Sverig, og tillige til at anse det for ønskeligt, at sikre os imod at komme til at foretage nogen Forandring i vor Regningsenhed uden i Forbindelse med Norge tillige. Spørgsmaalet er altsaa, hvorvidt den Rei, Regjeringen har foreslaaet, maa betragtes som den rigtige til at opnå Norges Tilslutning, men naar vi se, hvorledes Forholdet har udviklet sig, kunne vi ikke tro dette. Denne Sag har jo en Historie, som er meget forskjellig fra andre Sager, i denne Rigsdagssamling. Dette Thing har i denne Sag fulgt Regjeringen; det har saa vidt muligt taget Regjeringens Forslag usforandret, og det har betragtet Regjeringen som sin Leder paa det hidtil havde Grundlag, men nu er dette Grundlag pludselig forsvundet under vore Fødder; det viser sig nu, at Regjeringen har gjort en feil Regning. Den siger nu til os: Tage vi Konventionen med Sverig og holde Afdgangen til at tiltræde den aaben for Norge, er der Udsigt til, at det vil gaa ind paa den. Naar vi byde Norge de Lempelse,

hvortil Afdgang er holdt aaben i den nye § 24; vil det rimeligvis slutte sig til, ja, der er dem, som tilføje, at det vil blive nød til at slutte sig til Konventionen. Jeg kan ikke tro, at Norge vil slutte sig til den, og jeg kan heller ikke anse det for rigtigt at bidrage til, at Norge nødes dertil. Det norske Storting har taget en Beslutning, og de Grunde, som have ledet det dertil, foreligge Offentligheden; men det tilkommer ikke os at drøfte dem. Stortinget har selvfølgelig Ret til at tage den Beslutning, det anser for at være Norge tjenligst, ligesom vi have Ret til at tage den Beslutning, som vi anse for at være Danmark tjenligst. Vi kunne beklage, at vi ikke have opnaaet Enighed, men vi ere ikke berettigede til at kritisere, hvad det norske Storting har gjort, hvormod vi have en Opfordring til at undersøge, om der efter det Resultat, der nu er fremkommet, er Sandsynlighed for, at Stortinget vil gaa en anden Vej, og navnlig vil slutte sig til Konventionen, naar den her indskrænkes til Danmark og Sverig alene. Det sidste tror jeg ikke, hvormod jeg ikke kan se rettere, end at Norge vil betragte det som en Pression, der udøves paa det fra Danmarks og Sverigs Side, naar disse to Magter enes om at vedtage den Konvention, hvortil det har negtet sit Samtykke, medens man kun tilstaa Norge Afdgang til at tiltræde den, dog uden egentlig Ret til at foretage virkelige Endringer i Konventionen f. Ex. med Hensyn til visse Tidfrister. Jeg kan ikke anse det for rigtigt, at Danmark bidrager til at udøve en saadan Pression paa Norge. Jeg tror ikke, det er den rette Rolle at tildele Danmark i den skandinaviske Treflang, at vi, som staa udenfor det politiske Forbund mellem Sverig og Norge, sætte den ene af disse to Stater mod den anden, naar der i visse Punkter er opstaaet Strid og Meningsforskjel imellem dem. Striden er i Virkeligheden en Strid mellem Sverig og Norge, men Sverig opfordrer nu Danmark til at tage Parti i denne Strid sammen med Sverig imod Norge, ved at indskrænke Konventionen til Sverig og Danmark, hvorved der gives Sverig forøget Styrke til at gjøre en Indflydelse gjældende ligeoverfor Norge. Hvis jeg kender det norske Folk ret, tror jeg ikke, at dette er det rette Middel til at vinde det, og jeg tror heller ikke, det er den rette Rolle at tildele Danmark. Af disse Ansættelser mener Mindretallet, at det ikke er rigtigt at vedtage Forslaget, som det er kommet fra Landstinget. Derimod har Mindretallet fremdeles anset det for nødvendigt at gjøre Overgangen til Guldmyntføden, da dennes Indførelse i forskjellige andre Lande, og særlig nu nylig i Tydsland, vil bringe Danmark i en isoleret Stilling, naar vi ikke ogsaa faae indført den. Jeg tør sige, at hvert Aar, vi opsætte dette, nødvendigvis maa bringe os Tab. Smidleertid har Mindretallet, idet det har stillet Forslag om at indskrænke Løven til, hvad der staa i umiddelbar Forbindelse med Indførelsen af Guldmyntføden,